

Sygn. akt VIII C 2548/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : **Sędzia SR Tomasz Kalsztejn**

Protokolant : st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w L. Oddział Ł. w Ł.

przeciwko T. W.

o zapłatę

zasądza od pozwanego T. W. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej w L. Oddział Ł. w Ł. kwoty:

- 646,27 zł (sześćset czterdzieści sześć złotych dwadzieścia siedem groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty;

- 317 zł (trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 2548/18

UZASADNIENIE

W dniu 20 września 2018 roku powód (...) S.A. w L. Oddział Ł. w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu T. W. powództwo o zapłatę kwoty 646,27 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 1 lipca 2015 roku zawarł z pozwanym umowę o przyłączenie do sieci dystrybucyjnej nr (...). Powód wykonał umowę i pismem z dnia 23 listopada 2017 roku powiadomił pozwanego o wybudowaniu urządzenia elektroenergetycznego. Jednocześnie powód wystawił fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 646,27 zł z terminem płatności do dnia 7 grudnia 2017 roku. Pomimo wystosowanego wezwania do zapłaty pozwany nie spełnił świadczenia.

(pozew k. 3-6)

W dniu 1 października 2018 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwany zaskarżył sprzeciwem. Pozwany nie kwestionując faktu zawarcia przedmiotowej umowy wyjaśnił, że wybudowanie przyłącza elektroenergetycznego miało nastąpić do dnia 30 listopada 2016 roku. W rzeczywistości powód wykonał przyłącze dopiero w dniu 23 listopada 2017 roku. Pozwany wskazał przy tym, że pismem z dnia 6 grudnia 2017 roku zwrócił się do powoda o zmniejszenie mocy przyłącza z 9 kW na 3 kW, motywując prośbę

przeciągnięciem się procesu inwestycyjnego i zaniechaniem w związku z tym planów związanych z wykorzystaniem tak dużej mocy.

(nakaz zapłaty k. 33, sprzeciw k. 36-39)

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał pozew w całości. Wyjaśnił, że stosownie do zapisów umowy odbiorca był zobowiązany do zgłoszenia obiektu do podłączenia oraz przedłożenia w tym zakresie właściwych dokumentów i oświadczeń. W ocenie powoda pozwany nie był gotowy do przyłączenia, co skutkowało opóźnieniem w wykonaniu umowy. Powód wskazał ponadto, że brak było podstaw do zmniejszenia mocy zamówionej, bowiem przyłączy zostało wykonane zgodnie z umową, a zmiana wysokości mocy na etapie rozliczenia umowy nie była możliwa.

(pismo procesowe k. 46-47)

Na rozprawie w dniu 21 maja 2019 roku pełnomocnik powoda oraz pozwany podtrzymali stanowiska w sprawie.

(protokół rozprawy k. 52-53)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 kwietnia 2015 roku pozwany T. W. złożył powodowi wniosek o określenie warunków przyłączenia do sieci dystrybucyjnej niskiego napięcia. Wniosek dotyczył zasilania docelowego wiaty gospodarczej położonej przy ul. (...) w Ł.. Docelowa moc przyłącza została oznaczona na 9 kW, a przewidywane roczne zużycie energii na poziomie 300 kWh.

W oparciu o przedmiotowy wniosek w dniu 1 lipca 2015 roku strony zawarły umowę o przyłączenie do sieci dystrybucyjnej nr (...), której przedmiotem było przyłączenie do sieci dystrybucyjnej (...) S.A. instalacji odbiorczej podmiotu przyłączanego, zakwalifikowanego do V grupy przyłączeniowej, o mocy przyłączeniowej 9,00 kW, zgodnie z warunkami przyłączenia nr (...) z dnia 18 maja 2015 roku. Jako miejsce dostarczenia energii wskazano zaciski na listwie zaciskowej za układem pomiarowo-rozliczeniowym, w złączu w linii regulacyjnej posesji ul. (...), w kierunku instalacji odbiorcy. Termin przyłączenia został ustalony na dzień 30 listopada 2016 roku.

W ramach umowy powód zobowiązał się w szczególności do realizacji przyłączenia instalacji podmiotu przyłączanego poprzez wykonanie zadań określonych w warunkach przyłączenia, do miejsca dostarczania energii elektrycznej, w terminie do dnia przyłączenia, wystawienia faktury za przyłączenie po protokolarnym odbiorze robót, podania napięcia do miejsca dostarczenia energii elektrycznej. Powinnością pozwanego było natomiast m.in. zrealizowanie własnym kosztem i staraniem zadań określonych w warunkach przyłączenia od miejsca dostarczenia energii elektrycznej, zgodnie z obowiązującymi przepisami i normami, w terminie do dnia przyłączenia, zgłoszenie do dnia przyłączenia gotowości do wykonania przyłączenia, zawarcie umowy obejmującej swoim zakresem świadczenie usługi dystrybucji i sprzedaży energii elektrycznej w terminie 14 dni od daty przyłączenia.

Strony zastrzegły w umowie prawo do kar umownych za niedotrzymanie warunków umowy w wysokości 0,05% wartości opłaty wstępnej za przyłączenie brutto, za każdy dzień zwłoki powstałej z winy drugiej strony w dochowaniu terminu przyłączenia. Powód nie ponosił odpowiedzialności z tytułu opóźnienia w wykonaniu przedmiotu umowy, gdy opóźnienie nastąpiło z przyczyn nieleżących po jego stronie.

Szacowana opłata za przyłączenie została oznaczona na kwotę 525,42 zł netto. Ostateczna wysokość opłaty podlegała wycenieniu po wykonaniu robót. Podmiot przyłączany zobowiązany był do wniesienia opłaty za przyłączenie, powiększonej o podatek VAT, na podstawie otrzymanej od powoda faktury w terminie 14 dni od daty jej wystawienia. Faktura podlegała wystawieniu po zakończeniu i odbiorze prac wykonanych przez powoda.

Wszelkie zmiany umowy wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności.

(wniosek k. 16, umowa o przyłączenie do sieci dystrybucyjnej k. 17-20, warunki przyłączenia k. 21-22, harmonogram do warunków przyłączenia i umowy k. 23, kalkulacja wstępna opłaty za przyłączenie k. 24, okoliczności bezsporne)

Pismem z dnia 27 listopada 2017 roku powód powiadomił pozwanego o wybudowaniu urządzeń elektroenergetycznych zgodnie z warunkami przyłączenia oraz umową o przyłączenie, a także, że sieć dystrybucyjna jest przygotowana do przyłączenia instalacji odbiorczej obiektu: wiaty gospodarcza. Do pisma powód załączył fakturę nr (...) opiewającą na kwotę 646,27 zł z tytułu opłaty przyłączeniowej, z terminem płatności do dnia 7 grudnia 2017 roku.

W odpowiedzi na powiadomienie pozwany wniósł o zmniejszenie przyznanej mocy z 9 kW na 3 kW. Wyjaśnił, że z uwagi na przeciągnięcie się procesu inwestycyjnego zaniechał planów związanych z wykorzystaniem tak dużej mocy. W odpowiedzi powód wskazał, że w związku z zakończonym procesem przyłączenia obiektu przy ul. (...) w Ł. nie ma możliwości zmniejszenia mocy przyłączeniowej dla tego obiektu. Ponadto poinformował, że zawierając umowę obejmującą swoim zakresem usługi dystrybucji i sprzedaży energii elektrycznej istnieje możliwość określenia mocy przyłączeniowej 9 kW oraz mocy umownej 3 kW.

Pismem z dnia 12 stycznia 2018 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 646,27 zł.

(powiadomienie k. 25, pismo k. 26, k. 27, faktura k. 28, wezwanie do zapłaty k. 29, potwierdzenie odbioru k. 30, okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił kwoty dochodzonej przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

W niniejszej sprawie niesporne było, że strony łączyła umowa z dnia 27 kwietnia 2015 roku, na mocy której powód zobowiązał się do przyłączenia do sieci dystrybucyjnej obiektu budowlanego (wiaty gospodarczej) zlokalizowanego w Ł., przy ul. (...). Moc przyłączeniowa została ustalona na 9 kW, zaś termin zakończenia prac przypadał na dzień 30 listopada 2016 roku. Wątpliwości nie budziło również, iż w trakcie prac wykonywanych przez powoda pozwany nie zgłaszał chęci obniżenia mocy przyłącza (uczynił to dopiero po zakończeniu robót i wystawieniu przez powoda faktury), a także, że powód wykonał prace z opóźnieniem, a o ich realizacji powiadomił pozwanego dopiero pismem z dnia 27 listopada 2017 roku. W złożonym sprzeciwie pozwany podniósł, iż nie zgadza się z dochodzoną kwotą, wystąpił bowiem do powoda z prośbą o obniżenie mocy przyłącza z 9 kW do 3 kW, na co jednak wykonawca nie przystał. Wyjaśnił przy tym, że wobec opóźnienia w realizacji prac zaniechał planów związanych z wykorzystaniem oznaczonej w umowie mocy.

W ocenie Sądu podniesione przez T. W. zarzuty są nieistotne z punktu widzenia zasadności żądania powoda. Zarówno umowa, jak i wniosek o określenie warunków przyłączenia oraz warunki przyłączenia w sposób jasny określały moc przyłączeniową, która przy tym została podana we wniosku przez samego pozwanego. Powód wykonał prace zgodnie z ustaloną specyfikacją, a w ich toku pozwany nie zgłaszał, że zmienił swoje plany odnośnie sposobu wykorzystania przyłącza. Nie budzi przy tym wątpliwości, że użyte przez powoda do budowy przyłącza materiały uwzględniały przede wszystkim zadeklarowaną przez pozwanego moc przyłącza. Skoro więc przyłączy zostało wykonane według ustaleń stron to brak jest podstaw, aby po oddaniu prac powód uwzględnił prośbę pozwanego i dokonywał zmian w przyłączy. I wprawdzie przedmiotowe przyłączy zostało oddane ze znacznym opóźnieniem, to jednak sam ten fakt nie rodzi po stronie pozwanego uprawnień w zakresie modyfikacji jest specyfikacji. Zauważenia wymaga przy tym, że powód poinformował pozwanego, że na etapie zawierania umowy o dystrybucję i sprzedaż energii elektrycznej istnieje możliwość jej zawarcia na moc umowną 3 kW. W świetle postanowień umowy należy uznać, że w związku z opóźnieniem w wykonaniu prac pozwanemu przysługiwało wyłącznie uprawnienie do żądania kary umownej w

wysokości 0,05% opłaty przyłączeniowej brutto za każdy dzień opóźnienia, roszczeń w tym zakresie T. W. jednak nie zgłosił.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 646,27 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty.

Materialno-prawną podstawę roszczenia odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość

ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c.

Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że powództwo było zasadne w całości, a tym samym pozwany winien zwrócić powodowi poniesione przezeń koszty procesu, na które złożyło się wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 270 zł (§ 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j. Dz.U. 2018, poz. 265), opłata sądowa od pozwu – 30 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 317 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.